

je izločil iz vere dolžnost pravičnosti in tako vero razdejal. Takim velja v nekem pomenu grožnja sv. Pavla: «Ako kdo nima skrbi za svoje, zlasti za domačine, zatajil je vero in je slabši kakor nevernik». (I. Tim. 5, 8.)

Tako vidimo, v čem je naš obstanek, naša moč, naš napredek. Vsaj meni se zdi, da bi Slovenci, ko bi to prav umevali, ko bi prav cenili sami sebe, ko bi bili trdni v tem prepričanju in stali na podlagi katoliške vere z živo narodno zavestjo, da bi Slovenci — pravim — prav tako delovali na polju občnega napredka, prav tako se tudi odlikovali, prav tako po svoje vršili nalogo, dano nam od Stvarnika, kakor veliki narodi. Če pa nimamo te istinite podlage, tedaj smo zares majhni: majhni po številu, majhni zaradi razdvojenosti, slabi zaradi

piškavega in nezanesljivega stališča. — Veliki učitelj nas kliče in vabi, veliki vzornik nas navdušuje. Velikodušnost naj prešine vse vrste Slovencev in jih vname za višje namene in nadzemlske vzore. Ako se naši boji tako končajo, potem smo vsi zmagali in v tej zmagi vsi pridobili neizrekljivo veliko.

Malo upanja je, da bi se to tudi res zgodilo. Predobro poznam človeško slabost, da bi ne vedel, kako uničuje najlepše načrte, kako se upira resnici, kako potiska človeka v razne sponse. A vem tudi, da so bile v vseh časih in da bodo močne duše, pravi junaki, ki umevajo resnico s čistim umom, pa imajo tudi močno voljo, da se navdušijo za resnico in zanjo delajo. Vsaj tem niso brez uspeha napisane te vrstice o našem učitelju in vzorniku Kristusu.



Sveti Ivan Kancij.

Nrnite se k meni, možjé siloviti,
Vi roparji drzni, brezbožna druhal!
Tu v suknji so moji denarci zašiti,
Mnog skriva v podlogi cekin se svetál.

Oropali vsega ste vi me imenja,
Ki nosil je s sábo za daljno sem pot;
Ne morete vzeti pa meni poštenja,
Ne zlažem ni vam se, zavrženi rod!

Poprašan: «imaš še kaj družega s sábo?»
Da nimam, sem rekel, ves zbehan, pobit.
Pozabil sem zlatov, povedal sem slabo:
Vzemite, ker našel zaklad se je skrit.

Divjaki strmijo vsi osramočeni
In vračajo plen mu, klečijo pred njim.
S svetnikom volkovi v ovce premenjeni
Gredó spokorit se kot romarji v Rim.

Fr. Krek.



Mladíke.

13.

Gežkó se napravi mnogokrat gaz
Skozi nejasno obilico «fraz».

15.

Čuteče srcé le ohrani
V nesreči in sreči vsigdár,
A solzam nezmernim se brani,
Preveč ne radúj se nikár!

14.

Neče slišati skopuh besede «dosti»,
Dokler smrt ne pride k njemu v gosti.

16.

Kdor le prestrastno dokazuje,
Da v srcu bi nam vzbudil vero,
Podoben slabemu je pevcu,
Ki misel potemni s primero.

Anton Medved.

